

Alina Cosma

LUNA DE TOPAZ

EDITURA
rimus

Oradea, 2018

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COSMA, ALINA

Luna de topaz / Alina Cosma. - Oradea : Editura
Primus, 2018

ISBN 978-606-707-247-1

821.135.1

Consultanți literari:

Dorel Tifor

Eva Ancuța Hamza

Consultant științific:

Renata Mureșan

Comenzi:

<https://alinacosma.wordpress.com/>
alinacosma_0205@yahoo.ro

Tipărit de:

metropolis
tipografie editura

Oradea, str. Nicolae Jiga nr.31

Tel.: 0729 845 160,

Tel./ Fax: 0259 472 640

e-mail: metropolis@rdsor.ro

PRIMA PARTE

*Anul 2117,
planeta Terra, regatul Solaris*

Capitolul 1

O bubuitură asurzitoare cutremură clădirea.

În sală se făcu întuneric.

Instinctiv își verifică pumnalul prins la coapsă. Locotenentul o ironizase de multe ori pe seama armei sale de modă veche, dar nu o dată acel pumnal îi salvase viața. Acum îl căuta prin beznă, îi căzuse când se aruncase la podea și își blocase glezna între două scaune. Îi simți metalul rece și, luându-l, îl fixă în teacă, apoi îl acoperi.

– Ne regroupăm, auzi vocea locotenentului în receptorul din ureche. Ușa din spate...

Își aminti că ieșirea din dosul sălii era înspre nord-est, adică în dreapta ei, la aproximativ treizeci și cinci de metri. În jurul ei se auzeau voci, încercă să-și croiască drum prin întuneric. De câteva ori se lovise de trupurile celor din sală, nimeni nu era rănit grav, deocamdată. Era liniște, nimeni nu țipa. Așteptau să primească ajutor.

– Subiectul este cu mine! Am ieșit pe hol, se auzi din nou vocea superiorului său.

Ajunse în curând la ușă. Oare cât de sigură era acea ieșire? Ce se întâmplase afară? Explozia supersonică persistase pentru câteva clipe, dar auzul ei își revenise mai târziu. Ferestrele clădirii nu rezistaseră undelor de șoc. Auzi pașii grupați ai unității sale și se grăbi să-i ajungă din urmă. Locotenentul îi ceruse să se întoarcă la mașină, îl uitaseră pe Max pe banchetă. Explozia o surprinse la distanță de ceilalți.

Îi auzi în parcare subterană. Ea cobora scările grăbită, folosind ochelarii de vedere nocturnă.

– Unitate mobilă neidentificată.

– Unde, Max? întrebă ea.

Nu îi plăcea ce se întâmpla. Dacă ei erau ținta atacului, atunci erau în mare pericol.

– Sud-vest. Tun supersonic.

Își simți inima bătându-i cu putere. Fără Max unitatea de comando mergea pe bâjbâite, iar acum se părea că se îndreptau exact spre inamic.

– Jones, inamic la sud-vest! încercă să-i anunțe.

În clipa următoare auzi țiuitul infernal al tunului, apoi bubuitura. Nu mai auzi nimic în receptor pentru câteva momente. Arma nu o afectase, se afla la distanță. Apoi se auzi un automobil străin, nu era dintre unitățile lor mobile. Dar știa că se apropia. Scoase pușca cu plasmă pe care o ținea prinsă pe spate și așeză pistolul în teaca de la curea. Auzi un geamăt slab.

– Max, unde sunt?

– La doi metri și jumătate în dreapta ta. Unul singur are semne vitale.

Își ținu respirația. Erau camarazii ei. Formaseră acea trupă de elită în urmă cu trei ani, dar pe locotenent îl știa de mai bine de zece ani, când a ajuns prima dată sub comanda lui. Formau o familie, își purtau singuri de grijă.

Îi găsi. Se aplecă, mâna i se înfundă în masa gelatinoasă. Își retrase mâna rapid, ținându-și respirația. Se întinse în cealaltă parte, găsi alt trup inert, încă era cald. Geamătul se auzea aproape. Dădu peste trupul locotenentului, nu respira. Își simți pieptul strângându-i-se. Auzi mișcări la câțiva metri distanță. Trebuia să acționeze rapid. Ajunse la cel care gemea, era protejat cu scutul plasmatic. Căută dispozitivul și îl găsi pe brațul stâng al individului, apoi îl dezactivă.

– Trebuie să plecăm, șopti ea. Acum!

Îl înșfăcă de braț și-l trase după ea. Individul se mișca greoi, își dădu seama că era rănit. Pașii se apropiau cu repeziciune. Știau unde sunt, erau profesioniști.

– Max, activează codul de bruiaj.

Nu dădu drumul încheieturii brațului celui pe care îl trăgea după ea, ținându-l strâns. La un moment dat își dădu seama că ceva se apropiase. Se opri brusc, iar cel care o urma se izbi de trupul ei, clătînând-o. Era solid și respira sacadat. Se întoarse cu fața la el și îi acoperi gura, prinzându-i nasul cu degetele. Trupurile lor erau lipite, cu respirația tăiată. Individul nu ripostă, chiar dacă îi simțea sudoarea rece prelingându-i-se pe față. Mișcarea din fața lor se îndepărtă. Îi eliberă fața, apoi îl prinse din nou de braț și porniră. Erau singuri, dar pericolul nu dispăruse. Erau căutați. Drone de recunoaștere zburau peste tot.

Stătea ascunsă după bordura de beton, culcată, și pândeau mișcările de afară. Clădirea era înconjurată. Inamicii făceau parte din trupe de elită. Cel pe care îl târâse după ea, stătea întins alături, privind în tăcere în aceeași direcție.

– Max, care e starea subiectului?

Individul nu reacționează.

– Contuzie minoră gleznă stângă, fără fracturi. Rană profundă gambă dreaptă, fără risc vital.

Bărbatul se ridică. Ea rămase nemișcată.

– Max, structura subsolului...

Scoase microcomputerul sub formă de tabletă din buzunarul interior al hainei și îl așeză alături. Apăru o hologramă cu structura clădirii, apoi subsolul. Căuta un plan de scăpare. După câteva clipe se ridică. Individul pe care îl păzea își bandajă rana de la gambă cu fâșii făcute din tricoul

pe care îl purtase. Luă geaca de piele peste haina de corp care îi rămăsese și se ridică, așteptând ca ea să se decidă. Închise unitatea de securitate și o așeză înapoi în geacă.

– Urmează-mă!

Coborâra pe niște scări dărăpănate, nefolosite de câteva decenii și ajunseră la subsolul neluminat. Bărbatul o urma șchiopătând, încercând să respire aerul greu. În curând ameți, dar garda lui nu dădea semne de disconfort.

Tânăra se opri și urmări planul subsolului. Ceva nu îi plăcea. Inamicii se apropiau, trebuia să găsească o altă cale. Căută și o găsi. Porni în fugă. Își auzea însoțitorul urmând-o cu greu, dar în meseria ei nu era loc pentru sentimente. Oricum, sufletul ei pierduse de mult timp capacitatea de a empatiza.

Se gândea de multe ori dacă nu ajunsese mai rece decât o stâncă, dar era mulțumită de ea. Zâmbea de fiecare dată când își amintea de reproșul pe care i-l făcuse ultima dată comandantul ei. Acum el era mort, iar ea trăia, și nu pentru că avea vreun merit, ci pentru că el îl uitase pe Max în mașină. Oare îi părea rău pentru colegii ei? Bineînțeles! Erau singura ei familie, își aparțineau unul altuia, își purtasera mereu de grijă. Acum rămăsese doar ea...

Ajunseră la gura de aerisire și smulse gratiile de la intrare, apoi sări înăuntru. Bărbatul urcă cu greu, târându-se în patru labe în urma ei.

Peste o jumătate de oră ieșiră printr-un canal, la distanță de o stradă de clădirea hotelului. Oameni înarmați mișunau în jurul clădirii din care tocmai scăpaseră...

Tânăra porni motocicleta.

– Ce aștepti? se întoarse spre bărbatul care o privea încruntat.

Se urcă în spatele ei.

– Ține-te bine!

O cuprinse după talie, dar o strânse doar când motocicleta demară.

După o bucată bună de drum în pustietatea care se întindea în afara metropolei opriră în apropierea unei case dărăpănate, undeva într-o pădurice.

Se înnopta. Tânăra introduse motocicleta în clădire, apoi, așezându-și armele pe masa acoperită de praf în încăperea distrusă de vreme, porni unitatea de securitate.

– Max, scanează perimetrul!

Se întoarse spre bărbatul care rămase în mijlocul încăperii.

– Ai vreun emițător?

– Ăă... nu.

– Dezbracă-te!

– Poftim?!

– Am spus să te dezbraci! ridică ea vocea.

– De ce?

Luă pistolul și îl îndreptă spre creștetul lui.

– Dezbracă-te! În clipa asta! Altfel îți prăjesc creierul!

O privi uimit, iar în clipa următoare începu să-și dezbrace geaca.

– Toate hainele! strigă ea cu arma ațintită în continuare asupra lui.

Se grăbi să-și scoată haina de corp, apoi pantalonii. Rămase în boxeri.

– Complet!

– Nu înțeleg...

– La pielea goală!

Era încruntată. Bărbatul se întoarse cu spatele și își dezbracă lenjeria.

– Ești mulțumită? întrebă întors.

Își așează arma pe masă, apoi se apropie și își puse mâinile pe scalpul lui, ridicându-se pe vârfurile picioarelor. Individul era mai înalt decât ea cu aproape un cap. Își trecu degetele prin părul lui moale, scurt și blond. Apoi își coborî privirea, analizându-i pielea cu atenție. Bărbatul rămase nemișcat.

– Ce faci? întrebă el, dar nu primi niciun răspuns.

Îi simți degetele apăsând pielea cefei, umerilor, brațelor, apoi coborând pe spate. Chiar dacă nu era o atingere senzuală, simțea fiorii care îi făceau pielea de găină.

După câteva clipe se așează în fața lui. El își acoperi goliciunea cu mâinile.

– Depărtează brațele de corp!

O privi clipind.

– Nu înțelegi ce îți cer doar cu o armă la tâmplă?!

– Cred că e o mare neînțelegere...

– Nu am timp de povești!

Ridică brațele privind în tavan. Era al naibii de excitat din cauza atingerilor ei anterioare și îi venea să intre în pământ de rușine! Își dorea să o strângă de gât pentru umilința la care îl supunea! Dar ce șanse avea în fața ei?

Îl analiză cu atenție, aplecându-se. Ea rămase în genunchi când îi dădu o nouă comandă.

– Depărtează picioarele!

Bărbatul pufni nervos, dar execută comanda. Simțea că era la un pas să explodeze. În clipa următoare îi strânse în pumn scrotul. Îi scăpă o înjurătură, prinzând-o de mâna care rămase în zona lui sensibilă și o privi plin de furie. Ea îi dădu drumul și se apropie de haine.

Scrâșnea din dinți. Se apropie și smuci din mâna ei lenjeria.

– Sper că ești satisfăcută!

– Nu ai fi în stare să mă satisfaci!

Își îmbracă lenjeria în timp ce ea îi cerceta celelalte haine.

– Max, vreau date despre subiect!

– Informațiile sunt securizate.

– Securizate pe naiba!

– Nu pot accesa nivelul de securitate al subiectului, se auzi vocea masculină a unității.

Își luă pistolul și îl încarcă, apoi se întoarse spre el și îl fixă.

– Dacă nu îmi spui cine ești, nu-mi pasă că ești mort!

– Dacă mă omori, vei fi vânată pentru tot restul vieții tale, oriunde vei ajunge pe această planetă!

– Crezi că-mi pasă de viața ta?! Echipa mea a fost decimată!

– Dacă mă ajuți să aflu cine mă vrea mort vei afla cine i-a omorât!

– De unde să știu că nu i-ai omorât chiar tu?

– Omoară-mă! se încruntă lipindu-și fruntea de țeava armei.

– Ai vreun implant?

– Nu! Vrei să mă verifici? Mă dezbrac din nou?!

Se priviră fix. Femeia lăsă arma, apoi ieși. Bărbatul se îmbracă.

După o vreme îl auzi intrând în încăperea în care se așezase pe un fotoliu, cu arma în poală. Rămase cu ochii închiși, iar după ce îl simți că iese, îi deschise. Nu trecu multă vreme până când merse să îl verifice. Dormea în șezut, pe o canapea prăfuită.

Se întoarse în încăpere și luând unitatea portabilă, se așează.

– Max, ce date ai despre subiect?

– Grad înalt de securitate. Trebuie predat în siguranță la destinația stabilită.

– Cine ar fi putut să cunoască date ultrascrete despre unitatea noastră?

– Date insuficiente.

– Max, spune-mi ceva ce nu știi!

Rămase câteva clipe în liniște.

– Locotenentul Jones nu a primit nicio informație cu privire la identitatea subiectului, se auzi vocea unității.

– De ce ar fi acceptat o asemenea misiune fără să știe date?

– Jones a fost chemat la o întâlnire secretă.

– Nu a notat nicio informație?

– Nu.

– Cine ar fi putut să știe despre misiune?

– Cineva cu acces la nivel înalt de securitate.

– Ce știi despre individ?

– Nu am date despre identitate... Sex masculin, păr blond, ochi cu o nuanță rară de albastru ca topazul. Se cunosc puțini oameni cu această pigmentație a irisului.

– Care sunt aceia?

– Născuți sub influența Lunii de topaz.

– Am auzit povești despre astfel de oameni... Sunt persoane cu abilități speciale. Dar individul ăsta nu-mi inspiră decât dezgust. Ce nivel de securitate crezi că are?

– Inaccessibil.

Oftă lung.

– Sper totuși că nu mi-au fost omorâți camarazii pentru un nenorocit de medium sau porcării de genul ăsta!

– Scepticismul tău îți aprofundează ideile ateiste.

– Amăgirile sunt pentru cei slabi.

Bărbatul păși cu grijă în întunericul din hol, când se trezi cu o armă la tâmplă.

– Dacă mai faci un pas, te las fără cap!

– Dacă nu găsesc toaleta, voi face pe mine!

Lăsa arma.

– Capătul coridorului, la stânga...

Se întoarse spre ea, dar dispăruse. Femeia aia îi provoca fiori reci. Îi urmă indicațiile și găsi ușa.

Nu dormi aproape defel peste noapte. Îi era cumplit de foame. Zorii apărură puțin după ora cinci. Se opri în ușa încăperii. Femeia își ridică privirea, așezată pe fotoliul vechi.

– Ce dorești? Îl întrebă ea.

– Am nevoie de mâncare.

– La mâncare îți stă gândul?!

– Este prima mea prioritate în această dimineață.

– Nu și a mea! Și facem ce zic eu!

– Care e prioritatea ta?

– Să te livrez la destinație!

– Cât de departe suntem de destinație?

– Aproape o sută de kilometri...

– Perfect! Să pornim!

Se ridică și, apropiindu-se, îl privi încruntată.

– Ai omis un lucru!

– Care?

– Camarazii mei sunt morți cu toții!

– Ce treabă am eu cu asta?

Îl prinse de haină și, smucindu-l, îl obligă să se aplece.

– Nici eu nu mai am nicio treabă cu siguranța ta!

– Mă îndoiesc! Ai fost plătită să mă aperi!

– Greșești! Odată ce comandantul nostru este mort, nici unul dintre noi nu mai primim plata! Eu nu exist în sistem!

El râse.

– Ce te amuză?

– Crezi că nu exiști? Toți existați!

– Da?! Ce știi despre mine?
– Nimic, răspuse el sec.
– Atunci?!
– Nu m-a interesat identitatea niciunuia dintre voi.
– Da?! Ghinion! Pe mine mă interesează identitatea ta, și te asigur că o voi afla până când te voi preda, viu sau mort!

– Succes!
– Ești tare încrezător în tine!

Se priviră încruntați. Apoi îi dădu drumul și făcu un pas în spate. O deranja înălțimea lui care o obliga să-și lase capul pe spate când îi privea chipul angelic.

– Cine putea afla despre faptul că unitatea mea te păzește?
– Nu știu.

– Cine are acces la date despre tine?

Nu-i răspuse. Ea râse.

– Te crezi un dur? Cu mine ai dat de dracu!

Stomacul lui scoase un geamăt.

– Am nevoie de mâncare, altfel s-ar putea să leșin de foame!

– Nu există niciun restaurant pe o distanță de câțiva kilometri, iar dacă intrăm în zone locuite s-ar putea să fim identificați. Cei care te vreau mort au acces la nivel înalt de securitate.

Femeia luă unitatea portabilă de securitate și ieși.

– Ce ai de gând să faci? o urmă el.

– Să-ți caut mâncare!

– Să-mi cauți?!

– Plante comestibile. În zonă avem șanse să găsim numai rozătoare și păsări de dimensiuni mici.

– Sunt vegetarian!

– Minunat! Păzesc un țap!

Nu comentă. Max identifică plante cu frunze și rădăcini comestibile. Masa nu avea un gust prea bun, dar durerea de stomac îl făcu să înghită ce primi. Mânca și ea fără să schițeze vreun semn că i-ar dispăcea.

– Ne întoarcem după motocicletă?

– Face zgomot...

– Vrei să mergem pe jos o sută de kilometri?

– Nu te simți în stare?

O privi clipind. Vorbea serios? Fără ca ea să-i dea vreo explicație, porniră la drum.

Femeia aceea era nebună?! Câți ani avea?! Cu siguranță mai puțini decât el, și nici el nu avea prea mulți! Observase dispozitivul mic de aproximativ 20 per 10 centimetri pe care îl numea Max. Trebuia să pună mâna pe el, să afle câte ceva despre ea. Știa cine era Jones, dar nu avea habar cine erau ceilalți din unitatea lui. Putea fi oricare dintre ei trădător, poate chiar ea. Nu avea de gând să-și pună viața în mâinile unei nebune. Dar deocamdată unitatea de securitate era la ea, iar acea unitate era singurul lui mijloc de supraviețuire.

Nu o luară pe drumul betonat, ci, la început, printre copacii rămași după defrișările masive din urmă cu câteva decenii. După vreo două ore în care nu scoaseră un cuvânt, ajunseră să urmeze cursul unui pârâu.

– Se apropie o unitate aeriană de supraveghere, anunță Max.

– De unde?

– Ora cinci.

Îl înșfăcă de încheietura mâinii, luându-l prin surprindere.

– Suie-te deasupra mea și prefă-te că vrei să mă săruți!

– Ce să fac?!

Îi reteză picioarele cu o mișcare bruscă, iar el se prăbuși peste ea. Femeia gemu, încruntându-se.